

Vatan Sağ Olsun

– safdeha · 03 Nisan 2016

Kalbinde kurşun taşıyan istiklal gazileri... Doğudan gelen haberlere yanmakta! Irmağında itirafçılar, uzun yıllar köy korucuları hizmeti abartmış sanki tek güçmüş gibi kendini aratmış, tehdit eden terör kimlere nemalanmış, yayla bildiği büyüklerin dağları yetim gözyaşlarıyla sulanmış, yağmur yerine. Artık ömrünü yitiren Kaddafi, Saddam Hüseyin ölmüş ve nice sömürülen Arap devletlerindeki Esad, Sisi gibi reisler halkından nedense birden tokatı yer hale gelmiş, tıpkı 1980 öncesi Türkiye'nin manzarasını yaşar olmuşlar. Bu liderleri kim seçer, itirafçıları kim besler, ölenin kanı hangisinin elbisesinde kurur bilinmez, kim el yapımı bomba yapıp patlatır, barikat kurup da gören olmaz, ayıklansa da pirincin taşı ah, ah ama, yılan deliğinden girmiş içeriye bir kere çıkarması maharet ister. Ya sokar ya da boğar, el bedenden bir parça işte!

Şehit olmayı kim istemez... Bu vatan uğrunda savaşmak, vatan sevdasıyla yanmak, cennet ülküsü kalp ister ve bizde ezelden beridir ne güzel bir miras! Düşman olsun ki, rakip ülke takımı gibi bilinsin ki, kükresin göğüsler, çalsın nağmeler Karadeniz dalgalansın, Akdeniz kinalansın, bayrak her yeri kaplasın! Şehitlerin ölmeyen ruhu, torunlarının kanına bir girsin hele, bu iman ile yenilmeyecek, bu mücadeleye dayanabilecek düşmana aşk olsun. Abdest teyemmüm ile alınır, su aranmaz, safi iman dolu o savaşlarda... Otlar yellere ile ezan okur, kurbağalar kayaların ardında saklanan teröristi bulmaya rehber olur! Dolunay, otların arasındaki haşereleri seçer, avcı avını bilir.

Ama düşman namert ki namert kardeşim. Kim olduğu belli değil ki... Tutasın silahı üzerine ki, bellesin neymiş Anya'sı, Konya'sı. O Mehmetler dönseler evlerine asla gitmeyecekleri o vatan parçası haline gelmiş yasaklı bölgeler cehenneme dönüyor harabeler içinde, oysa cennet bahçesi yerler... Elin dünyalısı uzaylısı elini kolunu sallayarak gezer oralarda ama Anadolu insanı gezemez, korku hortumu ile yıkanır, terör itfaiyesi erinden gelen su ile. Vatan parçası bilir Mehmedim şehrini, evinden dışarı çıkar, arkasından ateşlenir, ölüverir pisipisine!

Asker ocağı peygamber ocağı bilmişiz. Peygamber adını vermişiz, Mehmetçik demişiz. Askeri başımızın tacı etmişiz. Vatani ona teslim etmişiz. Ondan kim şüphe edebilir ki... Erimiz içimizden parçalar, kolay mı büyütür analar... Giymemiş giydirmiş, yememiş yedirmiş, üstüne titremiş. En büyük asker bizim asker demiş kıtasına sevinerek, mutluluktan ağlayarak göndermişiz. Öldü dediklerinde anası sormuş, "Hangi düşman öldürdü de şehit oldu kuzum!" başlar eğilmiş, Kabil'in Habil'i öldürdüğü gibi kardeşi öldürdü diye kimse söyleyememiş! " Ana sen şehit annesinin, sen Amine, Hatice annemiz gibi sevinmelisin!" teselli ediliverir olmuş! Sarılmış bayrağına, yağmur değil gözyaşı yıkamış üzerindeki günahını bayrağımın! Hala vatan sağ olsun diyorsak, Allah'a ve ahiret gününe iman eden yüce kalplerimiz sayesinde. Bu vatanın kalbi sadece Fırat ve Dicle arasında atmıyor, menderes, Kızılırmak, Ceyhan ve niceleri aktıkça bütünün içinde birlik sevdalarında akmaya devam da edecektir. Kalbimizde kurşun ile yaşamaya razıyız. Yeter ki, Rabbim bizden razı, vatanımız bütün olarak kalsın. Düşman şeytanla işbirliği yapmış her hilesindeki başarısızlığından çatlayıp, kuduz köpekler gibi kuduruyor. İnşallah yakında paramparça olur da... Âmin! Allah şehitlerimize rahmet eylesin, ailelerine sabır versin. Vatanımızın birliği ve dirliği için canı

gönülden dua edelim, lütfen!
Saffet Kuramaz